

"Νέον Πνεῦμα" 15/9/94

ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΜΑΣ

ΤΑ ΝΗΣΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

(Byron)

Τὰ νησιά τῆς Ἑλλάδος ! ὦ νησιά εὐλογημένα,
 Ποῦ μὲ ἀγάπη καὶ φλόγα ἡ Σκπρῶ τραγουδεῖσε,
 Ποῦ πολέμου κ' εἰρήνης δῶρα λάμπαν σπαρμένα,
 Ποῦ ὁ Φοῖβος τὸ φῶς του ἀπ' τῆ Δῆλο σκορποῖσε !
 Ἄχ, ἀτέλειωτο πάντα σὰς φωτᾶει καλοκαίρι,
 Μ' ἄλλο πιά δὲν σὰς μένει ἀπ' τῆς μέρας τᾶστέρι !

Καὶ τῆς Χίος τῆ Μοῦσα, καὶ τῆς Τέως τῆ λύρα,
 Τῆς ἀγάπης κι ἀνδρείας τὰ τραγοῦδια τὰ πρῶτα,
 Σ' ἄλλες χῶρες γιὰ φήμη τὰ προσκάλες ἡ Μοῖρα,
 Γιατ' ἡ μύρη τους μάννα μὴτ' ἂν ζοῦν δὲν ἐρώτα.
 Καὶ πλανήθηκαν τώρα παραπέρα στὴ Δύση,
 Ἄπο κεῖ ποῦ ἀνθίζαν τῶν «Μικάρων αἱ Νῆσοι».

Τὰ βουνά τὸ μεγάλο Μαραθῶνα θωρᾶνε,
 Κ' ἡ ἀθάνατη βλέπει τὰ πλάγη κοιλάδα.
 Ἐδῶ πέρα μονάχος συλλογιόμουν πῶς νάναι
 Ἐμποροῖσε καὶ πάλι μιὰ Ἐλευθερῆ Ἑλλάδα !
 Γιατί πῶς νὰ κυττάζω τὸ Περσάνικο μνημα,
 Καὶ νὰ λέγω πῶς εἶμαι τῆς σκλαβιάς μαῦρο θυμα !

Στὸν κρεμνὸ ποῦ ἀντικρῦζει τὴ μικρὴ Σαλαμίνα,
 Βασιλεῖς ἐθρονίσθη μιὰν ἡμέρα, καὶ κάτου
 Δίχως τέλος καράβια, μὲ τἀμέτρητα ἐκεῖνα

Μαζευτήκανε πλήθη. — Εἶταν ὅλα δικά του.
 Τὴν αὐγὴν μὲ καμάρι τὰ μετροῦσ' ἐκεῖ πέρα,
 Μὰ τί γένηκαν ὅλα σὰν ἐβράδιασ' ἡ μέρα !

Ποῦν' ἐκεῖνα ! Ποῦ εἶσαι, ὦ πατρίδα κατημένη !
 Κάθε λόγγος σου τώρα κι ἀκρογιαλὴ ἐβωβάθη.
 Τῶν παληῶν σου ἡρώων ἕνας μῦθος δὲν μένει,
 Τῆς γενναίας καρδιάς των κάθε χτύπος ἐχάθη !
 Καὶ τὴ λύρα σου ἀκόμα τὴν ἀφήκες, ὠημένα !
 Ἄπ' τοὺς θεῖους σου ψάλτες νὰ ξεπέση σ' ἐμένα !

Μὲς στὸν ἄδοξο δρόμο ποῦ ἡ Μοῖρα μὲ σέρνει
 Μὲ φυλὴν ποῦ σηκώνει τῆς σκλαβιάς ἀλυσίδα,
 Κάποιο βάλσαμο κρύφιο στὸ τρχοῦδι μου φέρνει
 Ἡ ντροπὴ ποῦ μὲ πιάνει γιὰ μιὰ τέτοια πατρίδα !
 Καὶ τί νᾶβρη ἐδῶ ἄλλο ποιητῆς πρὰ μόνο
 Γιὰ τὸν Ἕλληνα αἶσχος, γιὰ τὴ χώρα του πόνο !

Πρέπει τάχα νὰ κλαῖμε μεγαλεῖα χαμένα,
 Καὶ ντροπὴ νὰ μᾶς βάφει, ἀντὶς αἷμα, σὰν πρῶτα ;
 Βγάλε, ὦ γῆ δοξασμένη, ἀπ' τὰ σπλάγνα σου ἕνα
 Ἱερὸ ἀπομεινάρι τῶν παιδιῶν τοῦ Εὐρώτα !
 Ἄπ' τοὺς θεῖους Τρακόσους τρεῖς νᾶρθοῦνε, μᾶς φθάνουν,
 Ἄλλη μιὰ Θερμοπύλα στὰ βουνα σου νὰ κάνουν.

Πῶς ! ἀκόμα σωπαίνουν ; Πῶς ! ἀκόμα συχάζουν ;
 Ὅχι, ὄχι ! ἀκούγω τίς ψυχές ἀπ' τὸν ἄδη
 Σὰν ποτάμι ποῦ τρέχει μακρυνὰ νὰ φωνάζουν,
 « Ἐνας μόνο ἄς σαλέψη ζωντανός, καὶ κοπάδι
 Παλικάρια ἀποκάτου ἀπ' τὴ γῆ ξεκινουῦμε·
 Εἰν' αὐτοὶ ποῦ κοιμοῦνται, μεῖς ἀκόμα σ' ἀκοῦμε ! »

Ἄχ, τοῦ κάκου, τοῦ κάκου ! Ἄλλη λύρα στὰ χέρια !
 Μὲ σαμιώτικο τώρα τὸ ποτήρι ἄς γεμίση,
 Ἄφιν' αἷμα καὶ μάχες γιὰ τὰ τούρκικ' ἀσκέρια,
 Καὶ καθένας τὸ αἷμα τὰμπελιοῦ του ἄς χύση !
 Δές τους ! Ὅλοι ξυπνᾶνε καὶ πετοῦν ὡς ἀπάνω,
 Τοῦ μικρόψυχου Βάκχου τὸ ἐγκώμιο σὰν κάνω !

Τὸ χορὸν τὸν Πυρρίχιον ὡς τὰ τῶρα βραστάτε,
 Ἡ «πυρρίχιος ἢ φάλαγξ» ποῦ ἐπῆγε καημίνοι !
 Ἄπο δυὸ τέτοια δῶρα πῶς ἐκείνο ξεχνᾶτε
 Ποῦ ψυχὴς ἀντρειώνει καὶ καρδιῆς ἀνασταίνει !
 Καὶ τὰ γράμματ' ἀκόμα ἐνὸς Κάδμου κρατεῖτε :
 Τάχα νὰ εἶχε γιὰ σκλάβους τὰ ψηφιά του θαρρεῖτε ;

Τὸ Σαμιώτικο χύνε στὸ ποτήρι ὡς τὰ χεῖλη !
 Ἐξω οἱ λύπες ! Ἐλάτε μὲ τὴν πλώσκα γεμάτη !
 Ἔτσι ἐψάλλ' ὁ θεῖος Ἀνακρέοντας, φίλοι !
 Εἶταν σκλάβος καὶ κείνος, — μὰ ἐνὸς Πολυκράτη·
 Ἄπο ξένους τυράννους δὲν ἐγνώριζαν τότες·
 Εἶταν αἷμα δικό τους, σὰν κι αὐτοὺς πατριῶτες.

Τὴ Χερσόνησο ἓνας μιὰ φορὰ τυραννοῦσε,
 Μὰ διαφέντευε πρῶτος τὰ καλὰ, τὴν τιμὴ της.
 Μιλτιάδῃ τὸν λέγαν. Ἄχ, καὶ πάλι νὰ ζοῦσε,
 Νᾶχε πάλι ἡ πατρίδα τέτοιο ἓνα παιδί της !
 Βασιλιάς σὰν καὶ κείνον ποῖο λαὸ δὲν μαγεύει !
 Βασιλιάς, ποῦ μ' ἀγάπη μοναχὴ σὲ δεσμεύει.

Στὸ ποτήρι μου πάλι τὸ Σαμιώτικο χύνε !
 Στὸ Σουλιώτικο βράχο, πρὸς τῆς Πάργας τὸ χῶμα.
 Γεννεὰ σιδερένια ὡς τὰ σήμερα εἶναι,
 Ποῦ ἀπὸ μάννες Δωρίδες λὲς καὶ βγαίνει ἀκόμα.
 Ἴσως μένει ἐκεῖ πέρα κάποιος σπόρος κρυμμένος,
 Ποῦ θὰ δεῖξῃ ἂν δὲν εἶναι Ἡρακλειδικο γένος.

Ἄπ' τοὺς ἄπιστους Φράγκους λευθεριά μὴ ζητᾶτε !
 Ἐκεῖ ζοῦν βασιλιάδες ποῦ πουλοῦν κι ἀγοράζουν.
 Μὲ δικό σας τουφέκι καὶ σπαθὶ πολεμᾶτε !
 Ἐκεῖ θᾶβρετ' ἐλπίδα, κι ὅτι θέλουν ἄς τάζουν.
 Ζυγὸς Τούρκου, μὲ Φράγκου πονηριά σὰν ταιριάσουν,
 Μιὰ ἀσπίδα, ὅσο νᾶναι δυνατὴ, θὰ τὴ σπάσουν.

Μὲ Σαμιώτικο πάλι τὸ ποτήρι ἄς γεμίση !
 Μὲς στὸν ἴσκιο χορεύουν οἱ κοπέλλες μας πάλι.

Σὲν τὰ μαῦρα τους μάτια δὲν εἶδ' ἄλλα ἡ φύση,
 Μὰ σὰ βλέπω τὴ νιότη καὶ τὰ φράτα τους κάλλη,
 Τὸ δικό μου τὸ μάτι τὸ θολώνει μιὰ στάλα,
 ποῦ γιὰ σκλάβους φυλάγουν τῶν βυζιῶν τους τὸ γάλα !

Στοῦ Σουνιοῦ θὰ καθήσω τὸ μαρμάρινο βράχο,
 Σύντροφό μου τὸ κῦμα τοῦ Αἰγαίου θὰ κάνω,
 Ποῦ ἐμένα ν' ἀκούγη, καὶ γὼ ἐκεῖνο μονάχο,
 Καὶ κεῖ πάνω σὰν κύκνος μὲ τραγοῦδι ἄς πεθάνω.
 Δὲν σηκών' ἡ ψυχὴ μου σκλάβα γῆ!—Χτύπα κάτω
 Τῆς σκλαβιάς τὸ ποτήρι, κι ἄς πάη νάσαι γεμάτο !

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

Δ.Ι.Β.Μ.

Αργύρης Εφταλιώτης